

2. Беяневич О.А. Адміністративні договори та розмежування юрисдикції спеціалізованих судів / О.А. Беяневич // Вісник господарського судочинства. – 2006. – №1. – С. 117-125.
3. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 р. //Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170.
4. Про стимулювання розвитку регіонів: Закон України від 7 жовтня 2005р. // Урядовий кур'єр. – 12 жовтня 2005 року. – № 193. – Ст. 56.
5. Тихомиров Ю.А. Публичное право: учебник / Ю.А. Тихомиров. – М.: Изд-во БЕК, 1995. – 496 с.
6. Афанасьев К.К. Адміністративні договори: реалії та перспективи: монографія / МВС України, Луган. акад. внутр. справ ім. 10-річчя незалежності України / К.К. Афанасьев; [наук. ред. канд. юрид. наук, проф. Ю.П. Битяк].– Луганськ: РВВ ЛАВС, 2004. –320 с.
7. Харитонов О.І. Адміністративно-правові відносини (проблеми теорії) / О.І. Харитонов. – Одеса: Юрид. літ-ра, 2004. – 324 с.
8. Ведель Ж.. Административное право Франции / Ж.. Ведель. – М.: Издательство – Прогресс, 1973. – 512 с.
9. Административное право Украины. – 2-е изд., перераб. и доп.; под ред. проф. Ю.П. Битяка. – Харьков: Право, 2003. – 576 с.
10. Беяневич О.А. Адміністративні договори та розмежування юрисдикції спеціалізованих судів / О.А. Беяневич // Вісник господарського судочинства. – 2006. – №1. – С. 117-120.
11. Князев В. Конституційні гарантії прав, свобод та обов'язків громадянина в Україні / В. Князев // Право України. – 1998.– № 11. – С. 28-31.
12. Коломоєць Т.О. Розмежування юрисдикційних повноважень між адміністративними та господарськими судами України щодо розгляду справ у порядку адміністративного судочинства: науковий нарис / Т.О. Коломоєць, О.М. Попова. – Запоріжжя: Запорізький національний університет, 2009. – 104 с.
13. Коломоєць Т.О. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник / Т.О. Коломоєць. – К.: Юрінком Інтер, 2011. – 576 с.

УДК 342.951: [339.543: 63]

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ МИТНОГО КОНТРОЛЮ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ

Вовк Д.Л., здобувач

Національний університет біоресурсів та природокористування України

Розглядаються поняття адміністративно-правового механізму митного контролю, складові адміністративно-правового механізму митного контролю, правовідносини у сфері митного контролю сільськогосподарської продукції як різновид суспільних відносин, які регламентуються правовими нормами та забезпечують взаємодію відповідних суб'єктів.

Ключові слова: механізм, правовий механізм, митний контроль, сільськогосподарська продукція.

Вовк Д.Л. АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВОЙ МЕХАНИЗМ ТАМОЖЕННОГО КОНТРОЛЯ СЕЛЬСКОХОЗЯЙСТВЕННОЙ ПРОДУКЦИИ / Национальный университет биоресурсов и природоиспользования Украины, Украина

Рассматриваются понятие административно-правового механизма таможенного контроля, составляющие административно-правового механизма таможенного контроля, правоотношения в сфере таможенного контроля сельскохозяйственной продукции как разновидность общественных отношений, которые регламентируются правовыми нормами и обеспечивают взаимодействие соответствующих субъектов.

Ключевые слова: механизм, правовой механизм, таможенный контроль, сельскохозяйственная продукция.

Vovk D.L. ADMINISTRATIVE AND LEGAL MECHANISM OF CUSTOMS CONTROL OF AGRICULTURAL PRODUCTS / National university of biological resources and nature exploitation, Ukraine

The notion of administrative and legal mechanism of customs control make up the administrative and legal mechanism of the customs control, the legal relations in the sphere of customs control of agricultural products as a form of social relations that are governed by rules of law and provide the cooperation of relevant actors.

Key words: mechanism, legal mechanism, custom control, agricultural produce.

Актуальність теми визначається процесом реалізації адміністративної реформи в Україні, яка передбачає трансформацію на демократичних засадах усіх основних державно-правових інститутів, запровадження нових принципів здійснення державної влади, вдосконалення діяльності органів, які за своїм призначенням повинні забезпечувати належні умови існування людини в суспільстві.

Стаття присвячена дослідженню складових адміністративно-правового механізму митного контролю.

Науково-теоретичним підґрунтям дослідження послужили праці таких вітчизняних і зарубіжних учених у галузях теорії державного управління, адміністративного права, як В.Б. Авер'янов, О.Ф. Андрійко, Д.М. Бахрах, В.М. Гаращук, Є.В. Додін, С.В. Ківалов, Б.М. Лазарєв, В.Я. Настюк, Ю.С. Шемшученко та інших.

Митний контроль являє собою складну за формою організації систему. Значимо, що організацію дослідники визначають як упорядкування, узгодження цілеспрямованої діяльності учасників процесів і стану систем, необхідних для набуття якостей та закріплення закономірностей, що забезпечать результативність та розвиток соціальних систем [1, 49].

Відповідно, організацію як упорядкованість доцільно розглядати через основні категорії, до яких належить і «механізм».

На думку О.М. Литвинова, термін механізм відіграє в житті людини значну роль. Він застосовується практично в усіх сферах життєдіяльності суспільства, але особливо – у сфері суспільних відносин, де, як правило, пов'язується зі здійсненням певного явища, процесу, реалізацією відносин [2, 88].

Термін «механізм» сьогодні має різні трактування, сутність та особливості яких залежать від сфери застосування. Найбільш уживаний цей термін у технічній сфері й трактується як «присприй, що передає або перетворює рух» [3, 665].

В юридичній науці найчастіше розглядається механізм правового регулювання. Досліджуючи поняття «правове регулювання», слід зазначити, що його складова – термін «регулювання» – також має різне тлумачення. У довідковій літературі воно означає: «впорядковувати що-небудь, керувати чимось, підпорядковувати його відповідним правилам, певній системі» та «зменшуючи або збільшуючи швидкість, величину тощо, досягати потрібної сили, належного ступеня вияву чого-небудь» [3, 1207].

Найбільш значимими в розробці цієї проблеми є праці відомого теоретика права С.С. Алексєєва, який зазначає, що категорія механізм вироблена в теорії з метою відображення моменту руху, функціонування правової форми. Механізм правового регулювання виражає діяльнісний бік процесу переводу нормативності права у впорядкованість суспільних відносин [4, 33]. З.С. Гладун до його складу відносить: правові норми, юридичні факти, правовідносини, норми тлумачення права, реалізацію правових норм [5, 715]. С.Т. Гончарук до механізму адміністративно-правового регулювання відносить систему адміністративно-правових засобів (елементів), за допомогою яких здійснюється правове регулювання (упорядкування) суспільних відносин у сфері державного управління [6, 23].

Розглядаючи дещо вужче поняття – адміністративно-правове регулювання, В.Й. Развадовський зазначає, що воно здійснюється такою комбінацією способів правового регулювання, в якій переважають зобов'язання й заборони. На його думку, ця комбінація формується через наділення учасників правовідносин суб'єктивними юридичними правами та покладанням на них обов'язків шляхом визначення та закріплення в правових актах певних правил поведінки внаслідок правотворчої діяльності уповноважених на це органів (посадових осіб) [7, 25-26].

На думку В.В. Галуцька, адміністративно-правове регулювання – це цілеспрямований вплив норм адміністративного права на суспільні відносини з метою забезпечення за допомогою адміністративно-правових заходів прав свобод і публічних законних інтересів фізичних і юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства та держави [8, 89].

Деякі науковці під механізмом правового регулювання суспільних відносин розуміють сукупність правових засобів, за допомогою яких поведінка суб'єктів суспільних відносин приводиться у відповідність до вимог і дозволів, що містяться в нормах права [9, 261].

Сама категорія «механізм правового регулювання» виникла в межах загальної теорії права для відображення руху, функціонування правової форми. У подальшому вона розвинулася й здобула нових прихильників. У свою чергу, базуючись, як й інші галузеві дисципліни, на принципах і засадах загальної теорії права, адміністративне право теж певним чином реагує на формулювання нових теоретичних аспектів, які стосуються проблеми правового регулювання.

Це дає можливість стверджувати, що сьогодні механізм адміністративно-правового регулювання суспільних відносин розглядається як категорія, що виражає процес переведення нормативності права в упорядкованість суспільних відносин, які регулюються нормами цієї галузі права. Інакше кажучи, правові норми, які використовуються в адміністративному праві, самі по собі є статистичними, а в рух вони приводяться саме за допомогою механізму адміністративно-правового регулювання.

Як вказують сучасні вітчизняні дослідники, механізм адміністративно-правового регулювання – це засоби функціонування єдиної системи адміністративно-правового регулювання з метою забезпечення прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних та юридичних осіб, функціонування громадянського суспільства і держави.

Механізм адміністративно-правового регулювання дозволяє охопити весь процес адміністративно-правового регулювання, представити його в системно-динамічному вигляді, розкрити його структуру, взаємозв'язок і взаємодію всіх елементів. Виділяють змістовну та формальну ознаки механізму правового регулювання.

Змістова ознака механізму адміністративно-правового регулювання передбачає визначення цілей такого регулювання. До таких цілей відноситься обов'язок публічної адміністрації засобами адміністративного права: 1) попередити протиправне посягання на права свободи та публічні законні інтереси фізичних і юридичних осіб; 2) не допустити порушення фізичними та юридичними особами прав свобод і публічних законних інтересів третіх осіб; 3) прискікти порушення прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних та юридичних осіб; 4) прийняти всі передбачені компетенцією заходи щодо поновлення прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних і юридичних осіб; 5) забезпечити притягнення винних осіб до адміністративної чи іншого типу юридичної відповідальності.

У свою чергу різноманітні засоби адміністративного права, що є інструментами правового впливу на поведінку об'єктів управління, використовуються з метою реалізації зазначеного цілепокладання, визначають зміст формальної ознаки адміністративно-правового регулювання власності [8, 89-90].

Слід погодитися з Т.О. Коломоєць, яка розуміє «механізм адміністративно-правового регулювання як сукупність правових засобів, за допомогою яких здійснюється правове регулювання суспільних відносин у сфері адміністративного права» [10, 23].

До складових елементів механізму адміністративно-правового регулювання, на думку В.В. Галуцька, відносяться: 1) норми адміністративного права та їх зовнішнє вираження – джерело права; 2) публічну адміністрацію; 3) принципи діяльності публічної адміністрації; 4) індивідуальні акти публічної адміністрації; 5) адміністративно-правові відносини; 6) форми адміністративного права; 7) тлумачення норм адміністративного права; 8) методи адміністративного права; 9) процедури реалізації адміністративно-правових норм. [8, 87-97]

Функціональними складовими механізму адміністративно-правового регулювання, за Т.О. Коломоєць, є: юридичний факт; правова свідомість суб'єктів адміністративно-правового регулювання; законність; акти тлумачення норм права; акти застосування норм права [11, 68].

Можна погодитися з дослідниками і представити адміністративно-правовий механізм митного контролю у вигляді трьох умовних блоків, запропонованих І.Я. Дюрягіним при розкритті юридичного механізму управління [12, 56] – правотворчості (правотворчої діяльності), застосування права (правозастосовчої діяльності) та реалізації права.

Митний контроль є складовою більшого поняття «державний контроль». В юридичній довідниковій літературі контроль розглядається по-різному: як виконання законів, рішень тощо; як спостереження за відповідністю діяльності керованого об'єкта тим приписам, які він отримав від керуючого суб'єкта, та виконанням прийнятих рішень, він є конкретним самостійним; одна із форм здійснення влади, яка забезпечує дотримання встановлених приписів [13, 68].

О.М Бандурка, М.М. Тищенко розглядають державний контроль як правову форму діяльності [14, 22]. Ю.П. Битяк, В. Зуй та С.В. Ківалов акцентують увагу на контролі як засобі виконання завдань у державному управлінні, як функції управління [15, 17], З.С. Гладун вказує на різновиди діяльності, елементи системи державного управління, функції держави [16, 31-33].

Таким чином, аналіз порядку здійснення митного контролю з точки зору динаміки контрольних правовідносин за участю митних органів вимагає уважного підходу до всіх без винятку елементів механізму впливу на ці правовідносини. За умови дотримання цієї вимоги митний контроль вбачається як органічна сукупність послідовних, взаємопов'язаних і взаємозумовлених заходів попередження, виявлення і припинення митних правопорушень.

Митний кодекс України визначає митний контроль як сукупність заходів, що здійснюються митними органами в межах своєї компетенції з метою забезпечення додержання норм Митного кодексу України, законів та інших нормативно-правових актів з питань митної справи, міжнародних договорів України, укладених в установленому законом порядку [17].

Основою правового механізму митного контролю є внутрішня структура органів митного контролю. Під структурою розуміється будова і внутрішня форма організації системи, що виступає як єдність стійких взаємозв'язків між її елементами [18, 395]. У загальному вигляді структура органу управління є складом його внутрішніх підрозділів і форми їх взаємозв'язків. Це забезпечує ефективну діяльність органу управління, розподіл повноважень і відповідальність за результати управлінської діяльності.

Російський дослідник Д.Н. Бахрах виділяє в структурі органу управління два компоненти – склад (сукупність) елементів і систему відносин між ними. Як найважливіший чинник, що впливає на структуру апарату, учений називає зміст діяльності, тобто комплекс функцій адміністративної діяльності [19, 170].

На думку іншого росіянина Г.В. Атаманчука, під структурою державного органу розуміється сукупність його підрозділів, а в них посад, схема розподілу між ними функцій і повноважень, покладених на орган, система взаємовідносин цих підрозділів і посад. Структура державного органу залежить від місця органу в організаційній структурі державного управління, суспільних процесів. Вона цілком підпорядкована реалізації компетенції державного органу і будується зверху донизу. При цьому видається актуальною вказівка на те, що «характер організації будь-якої установи природно і неминуче визначається змістом діяльності цієї установи» [20, 209-210].

Ю.Н. Старілов підкреслює, що структурний підрозділ органу управління має майже всі риси, властиві тому органу управління, частиною якого він є: нормативне встановлення необхідності або можливості формування структурного підрозділу; суб'єкт його утворення; положення про підрозділ органу управління, в якому встановлюються його найменування, підпорядкованість, організація, компетенція, структура, порядок формування персоналу управління, заміщення посади керівника; джерела фінансування. Характер і обсяг повноважень структурного підрозділу органу управління є найістотнішою ознакою, що відрізняє його від інших структурних підрозділів [21, 49].

Аналізуючи відносини між органами зі складною і простою структурою, Г.В. Атаманчук робить висновок про те, що значення структури конкретного державного органу можна зрозуміти лише через розкриття його зв'язків зі структурою керованих об'єктів та інших державних органів, зокрема різних за функціональним призначенням [20, 210].

Суспільні відносини, що становлять предмет адміністративно-правового механізму митного контролю, можна об'єднати у дві групи. До першої з них належать відносини внутрішнього управління системою митного контролю. Учасниками цих відносин є суб'єкти митного контролю (Державна митна служба, органи санітарно-епідеміологічного, ветеринарного, фітосанітарного, екологічного, радіологічного контролю) та система їх взаємодії. До другої – суспільні відносини зовнішнього управління. У цих відносинах одним з обов'язкових учасників є суб'єкт, що здійснює митний контроль (Державна митна служба, органи санітарно-епідеміологічного, ветеринарного, фітосанітарного, екологічного, радіологічного контролю); іншим обов'язковим учасником є суб'єкт (юридична або фізична особа), що здійснює переміщення товарів через митний кордон України.

На підставі викладеного вище можна зробити висновок, що суб'єктами адміністративно-правового регулювання у сфері здійснення митного контролю є система спеціальних органів державної влади, що взаємодіють між собою, між якими розподілені певні державно-владні повноваження щодо здійснення митного контролю.

Суб'єктами митного контролю визнаються ті, хто наділяється правами та обов'язками в митній галузі. Зокрема, такими є:

- митні органи;
- державні службовці митних органів;
- службові особи митних структур (митниць, митних постів, лабораторій Держмитслужби);
- юридичні особи – підприємства, установи та організації, які вступають у різні правовідносини з митними органами, а також міжнародні організації, які мають відношення до митної справи;
- фізичні особи – громадяни України, особи без громадянства, іноземні громадяни.

Митне право України визнає рівні права для всіх юридичних і фізичних осіб у галузі зовнішньоекономічної діяльності, яка стосується митної справи: вони мають право ввозити і вивозити товари і транспортні засоби, якщо окремим законодавчим актом не введені спеціальні обмеження. Держава має монополію на митну справу, а не на зовнішньоекономічну діяльність.

Адміністративно-правовий механізм митного контролю охоплює широке коло питань. До них можна віднести правові норми, що діють у цій сфері. Спираючись на дослідження О.М. Макаренка [22, 118], ці норми можна об'єднати в такі групи:

- 1) правові норми, які регулюють поведінку людей та визначають права й обов'язки громадян. Ці норми містяться в різних правових актах: Конституції України, Митному кодексі України, законах, указах Президента; постановах Кабінету Міністрів; нормативних актах міністерств і відомств;
- 2) установлені державою заборони щодо вчинення протиправних дій, а також норми, що передбачають відповідальність за вчинення подібних дій. Заборонні норми визначають загальні межі поведінки людей. Водночас «механізм» правового впливу на профілактику, припинення та усунення порушень, що були виявлені при здійсненні митного контролю через цю групу правових норм характеризується також застосуванням санкцій до осіб, що порушили установлені державою заборони. Реалізація заборонних норм через правовідносини буде мати місце лише в разі встановлення факту порушення певної норми;
- 3) норми, що визначають повноваження органів і їх посадових осіб щодо виконання функції з такої діяльності, а також форми, методи та способи здійснення цієї функції. Правові норми цієї групи визначають державновладні повноваження органів, підрозділів та служб, які здійснюють митний контроль.

Отже, адміністративно-правовий механізм митного контролю – це система норм, що регулюють відносини у сфері діяльності суб'єктів митного контролю, спрямованих на реалізацію повноважень між учасниками цих відносин, у випадку порушення яких застосовуються заходи державного впливу.

Основними складовими адміністративно-правового механізму митного контролю, на нашу думку, є: норми права, що визначають права та обов'язки суб'єктів зазначених суспільних правовідносин; правовідносини у сфері митного контролю як різновид суспільних відносин, які регламентуються правовими нормами та забезпечують взаємодію відповідних суб'єктів; нормативно-правові акти, які регламентують діяльність суб'єктів митного контролю; суб'єкти, що мають владні повноваження щодо вирішення питання запобігання порушенню митних правил, створюючи належні умови для реалізації конституційних прав і свобод; адміністративна відповідальність як складова адміністративного примусу, що застосовується в разі порушення митних правил.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кунев Ю.Д. Механізм адміністративно-правової організації соціальних процесів і систем / Ю.Д. Кунев // Митна справа. – 2009. – №4 (64). – С. 48-53.
2. Литвинов О.М. Соціально-правовий механізм протидії злочинності в Україні: монографія / Олександр Миколайович Литвинов. – Х.: ХНУВС, 2008. – 446 с.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [гол. ред. В.Т. Бусел, редактори-лексикографи: В.Т. Бусел, М.Д. Василюк-Дерибас, О.В. Дмитрієв, Г.В. Латник, Г.В. Степенко]. – К.: Ірпінь: Перун, 2005. – 1728 с.
4. Алексеев С.С. Механизм правового регулирования в социалистическом государстве / С.С. Алексеев – М.: Юрид. лит-ра, 1966. – 185 с.
5. Гладун З.С. Адміністративно-правове регулювання охорони здоров'я населення в Україні: монографія / З.С. Гладун. – К.: Юрінком Інтер, 2007. – 720 с.
6. Гончарук С.Т. Адміністративне право України. Загальна та Особлива частини: навчальний посібник / С.Т. Гончарук. – К.: Аванпост-прим, 2000. – 240 с.
7. Развадовський В.Й. Адміністративно-правове регулювання правовідносин у транспортній сфері України: монографія / В.Й. Развадовський. – Х.: Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2004. – 284 с.
8. Адміністративне право України: [навчальний посібник]: [у 2-х томах] / [Галуцько В.В., Олфір В.І., Пихтін М.П. та ін]; за заг. ред. В.В. Галуцька. – Херсон: ПАТ «Херсонська міська друкарня» 2011. – Т. 1.: Загальне адміністративне право. – 320 с.
9. Теорія держави і права: навч. посіб. / [А.М. Колодій, В.В. Копейчиков, С.Л. Лисенков та ін.; за заг. ред. С.Л. Лисенкова, В.В. Копейчикова]. – К.: Юніком-Інтер, 2002. – 368 с.
10. Адміністративне судочинство України: підручник / [за заг. ред. Т.О. Коломоєць]. – К.: Істина, 2008. – 216 с.
11. Адміністративна юстиція. Адміністративне судочинство: навч. посіб. / [за заг. ред. Т.О. Коломоєць, Г.Ю. Гулевської]. – К.: Істина, 2007. – 152 с.
12. Дюрягин И.Я. Право и управление / И.Я. Дюрягин – М.: Юрид. лит., 1981. – 168 с.
13. Юридический энциклопедический словарь / [глав. ред. А.Я. Сухарев; ред. кол.: М.М. Богуславский, М.И. Козырь, Г.М. Миньковский и др.]. – М.: Сов. энцикл., 1984. – 415 с.
14. Бандурка О.М. Адміністративний процес: [підручник для вищих навч. закл.] / О.М. Бандурка, М.М. Тищенко – К.: Літера ЛТД, 2001. – 288 с.
15. Битяк Ю.П. Адміністративне право України: [конспект лекцій] / Ю.П. Битяк, В.В. Зуй – Харків: Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого. " 1996. – 166 с.
16. Гладун З.С. Адміністративне право України: [навчальний посібник] / З.С. Гладун. – Тернопіль: Карт-бланш. " 2004. – 579 с.
17. Митний кодекс України // Урядовий кур'єр. – 2002. – № 148. – Ст. 2.

18. Философский энциклопедический словарь / под ред. Л.Ф. Ильичева. – М.: Совет. энцикл., 1983. – 836 с.
19. Бахрах Д.Н. Административное право России: учебн. пособие / Д.Н. Бахрах. – М.: Юрид. лит., 2004. – 256 с.
20. Атаманчук Г.В. Теория государственного управления: курс лекций / Г.В. Атаманчук. – М.: Юрид. лит., 1997. – 398 с.
21. Стариков Ю.Н. Административное право / Ю.Н. Стариков. – М.: Юрид. лит., 2003. – 245 с.
22. Макаренко О.М. Особливості правового регулювання профілактики правопорушень / О.М. Макаренко // Вісник національного університету внутрішніх справ. – Х.: НУВС, 2004. – Вип. 25. – С. 117-119.

УДК 342.9: 342.7

Поняття, зміст та види адміністративно-правових гарантій у забезпеченні прав і свобод людини

Зуєв Р.І., ад'юнкт

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

Це дослідження присвячено гарантіям прав і свобод людини, охарактеризовано їх теоретико-методологічні основи, розглянуто поняття та зміст адміністративно-правових гарантій, визначено їх місце та роль у системі гарантій прав і свобод людини в Україні, встановлено особливості діяльності органів публічного адміністрування щодо реалізації адміністративно-правових гарантій.

Ключові слова: гарантії прав і свобод людини, правові гарантії прав і свобод людини, адміністративно-правові гарантії прав і свобод людини, адміністративно-правове забезпечення прав і свобод людини, адміністративно-правовий механізм забезпечення прав і свобод людини, органи публічного адміністрування.

Зуєв Р.И. ПОНЯТИЕ, СУТЬ И ВИДЫ АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВЫХ ГАРАНТИЙ В ОБЕСПЕЧЕНИИ ПРАВ И СВОБОД ЧЕЛОВЕКА / Днепропетровский государственный университет внутренних дел, Украина

Данное исследование посвящено гарантиям прав и свобод человека, охарактеризованы их теоретико-методологические основы, рассмотрены понятие и содержание административно-правовых гарантий, определены их место и роль в системе гарантий прав и свобод человека в Украине, установлены особенности деятельности органов публичного администрирования относительно реализации административно-правовых гарантий.

Ключевые слова: гарантии прав и свобод человека, правовые гарантии прав и свобод человека, административно-правовые гарантии прав и свобод человека, административно-правовое обеспечение прав и свобод человека, административно-правовой механизм обеспечения прав и свобод человека, органы публичного администрирования.

Zuiev R.I. A CONCEPT, MAINTENANCE AND TYPES OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL GUARANTEES OF HUMAN RIGHTS AND FREEDOMS, IN ENSURING OF HUMAN RIGHTS AND FREEDOMS / Dnepropetrovsk state university of internal affairs, Ukraine

It is research of guarantees of human rights and freedoms, they are described theoretic-methodological bases, a concept and maintenance of administrative and legal guarantees of human rights and freedoms, their place and role in the system of guarantees of human rights and freedoms in Ukraine, the features of activity of organs of public administration are set in relation to realization of administrative and legal guarantees.

Key words: guarantees of human rights and freedoms, law guarantees of human rights and freedoms, administrative and legal guarantees of human rights and freedoms, administrative and legal ensuring of human rights and freedoms, mechanism of administrative and legal ensuring of human rights and freedoms agencies of public administration.

Здобуття незалежності в Україні опосередкувало початок трансформаційних процесів: формування інститутів громадянського суспільства, розбудову соціальної та правової держави. Їх завершення неможливо без визнання та гарантування прав і свобод людини як основного напрямку діяльності органів публічного адміністрування.